

הוועד לעניני הדת

RELIGIOUS COUNCIL

United Mashadi Jewish Community of America

Rabbi Eliyahu Ben-Haim
(Co-Chair)

Mr. Nissim Bassalian
(Co-Chair)

Mr. Robert Livi
(Secretary)

Rabbi Mordechai Kohanim
Rabbi Yosef Bitton
Rabbi Joshua Maroof
Rabbi Adam Sabzevari
Rabbi Mosheh Aziz

Mr. Shmuel Livian
Mr. Louis Ebrani
Mr. Morris Aziz
Mr. Mehrdad Kohanim
Mr. Besalel Ben-Haim
Mr. Jonathan Hazghiyon
Mr. Moshe Enayatian

HEBREW & FARSI ESSENTIAL HAGGADAH FOR PESACH 2020

ניסן תש"פ
April 2020

To our dear Mashadi community,

We want to begin by reminding everyone how important and critical it is to keep social distancing, even from our own family members, especially those who are above 60 or immunocompromised. For the protection of our community, many of us will have to have this year Seder separated from our family members. And by protecting our loved ones this year, Be'ezrat Hashem, we can celebrate all together next year.

We realize that in many households, people will spend this Pesach only with their nuclear family, and will be the first time that they will be running the Seder on their own.

The text of this Haggadah has been prepared for this particular scenario. Because not everyone is able to read the entire Haggadah in Hebrew, in this version we have preserved what are considered to be the most representative and known texts in the original Hebrew, while the rest is presented in **Farsi**. We also brought here an abbreviated version of Birkat haMazon.

If this version of the Haggadah is still difficult to follow, one should know that under present circumstances you can certainly rely on the plain halakha that allows to recite the entire Haggadah in Farsi, or in any language that you understand.

We hope that this text of the Haggadah will serve its purpose just for this year.

We pray that next year, we will celebrate Pesach with all our family members and read and sing the entire Haggadah together, Be'ezrat Hashem in Yerushalayim.

Sincerely,
The UMJCA Religious Council

קדש

פִּיאלֵה הָא רָא פִּס אַז שִׁסְטֵן פֶּר אַז יֵאֵינן מִי נִמְאִינֵד. (מִעֲמֻלָּא "מִרְסוּם אִסֵּת כֶּה בֵּה הֵר פִּיאלֵה שְׂרָאב ۳ קִטְרֵה אָב אִזְאִפֵּה מִיִּשְׁוֹד).
סִפִּס כִּידוּשׁ (בִּרְאָחַי יֵאֵינן) דִּר חָל אִיסְתָּאדֵה גִּפְתֵּה מִיִּשְׁוֹד. עֵדֵה אִי רִסֵּם דֹּארֵנֵד כֶּה קִבֵּל אַז כִּידוּשׁ מִזְמוֹר לְדֹאִוִיד רָא בִּחוּנֵנֵד.

אַלֶּה מוֹעֲדֵי אֶ-דְּנִי מִקְרָאֵי קִדְשׁ, אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם: וַיִּדְבֵּר מֹשֶׁה אֶת מוֹעֲדֵי אֶ-דְּנִי אֶל
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
סִבְרֵי מָרְנָן:
עוֹנִים: לַחֲיִים

בְּרוּךְ אַתָּה אֶ-דְּנִי אֶ-לֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, בּוֹרָא פְּרִי הַגֶּפֶן.
בְּרוּךְ אַתָּה אֶ-דְּנִי אֶ-לֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ מִכָּל עָם, וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל לָשׁוֹן, וְקִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו. וְתַתֵּן לָנוּ אֶ-דְּנִי אֶ-לֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה, מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה, חֲגִים וְזִמְנִים לְשִׁשׁוֹן, אֶת יוֹם חַג
הַמִּצּוֹת הַזֶּה, וְאֶת יוֹם טוֹב מִקְרָא קִדְשׁ הַזֶּה, זְמַן חֲרוּתֵנוּ בְּאַהֲבָה, מִקְרָא קִדְשׁ, זִכָּר לִיצִיאת
מִצְרָיִם. כִּי בָנוּ בְּחֵרְתָּ וְאוֹתָנוּ קִדְשְׁתָּ מִכָּל הָעַמִּים, מוֹעֲדֵי קִדְשְׁךָ בְּשִׂמְחָה וּבְשִׁשׁוֹן הַנִּחְלָתָנוּ. בְּרוּךְ
אַתָּה אֶ-דְּנִי, מִקְדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְמִנִּים.
בְּרוּךְ אַתָּה אֶ-דְּנִי אֶ-לֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, שֶׁהַחֲיָנוּ וְקִיָּמָנוּ וְהַגִּיעָנוּ לְזְמַן הַזֶּה.

אַנְגָּה נִשְׁשֵׁתֵה וּבֵא תִּכִּיֵּה בִּר רוּי אָרְנַךְ כֵּפ פִּיאלֵה יֵאֵינן רָא מִי נוֹשִׁיִּם.

ורחץ

דִּר אִינְכָּא דִּסְתֵּהַי חוּד רָא שִׁסְטֵה (נְטִילָא כִּרְדֵּה) וְלִי בִּרְאָחַי נְטִילַת יַדִּים נִמִּי גּוֹטִיִּם.

כרפס

מִקְדָּר כִּמִּי כִּרְפִּס רָא דִּר סִרְכֵּה פִּרוּ בִּרְדֵּה וּפִס אַז גִּפְתֵּן בִּרְאָחַי זִיִּר אַנְרָא מִיִּחוּרִים.

בְּרוּךְ אַתָּה אֶ-דְּנִי אֶ-לֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, בּוֹרָא פְּרִי הָאֲדָמָה.

יחץ

אַז סֵּה עֵדֵד מִצָּאִי כֶּה דִּר סִינִי סִידֵּר אִסֵּת מִצָּאִי וְסִטִּי רָא בֵּה דוּ קִסְמֵת נָאִמְסָוִי תִּקְסִיִּם מִיִּכְנִיִּם. קִסְמֵת כּוֹכֶכֶּתֵר רָא בֵּינ דוּ
מִצָּאִי דִּיגֵר קִרָּר מִידֵּהִיִּם וּקִסְמֵת בִּזְרִגֵּתֵר רָא כֶּה אִפִּיקוּמָן חוּאֵנֵדֵה מִיִּשְׁוֹד דִּר יֶכּ פֹּרְכֵּה יָא דִּסְתֵּמָל תִּמִּיזִי פִּיכִידֵּה וּדִר גָּאִי
דִּיגֵרִי פִּנְהָן מִי כִּנִּיִּם.

מגיד

در اینجا مصای نصفه وسطی را در دست گرفته و قسمت زیر را میخوانیم: (طبق بعضی رسوم میتوان هر سه مصا را در دست گرفت).

הָא לַחֲמָא עֲנִיָּא דִּי אֲכָלוּ אַבְהֶתְנָא בְּאַרְעָא דְּמַצְרַיִם. כָּל דְּכַפֵּין יִיתִי וְיִיכַל, כָּל דְּצָרִיךְ יִיתִי וְיִפְסַח. הַשְׁתָּא הָכָא, לְשָׁנָה הַבָּאָה בְּאַרְעָא דְּיִשְׂרָאֵל. הַשְׁתָּא הָכָא עַבְדִּי, לְשָׁנָה הַבָּאָה בְּאַרְעָא דְּיִשְׂרָאֵל בְּנֵי חוּרִין.

در اینجا پیاله ها را شسته و برای بار دوم پر می کنیم. سینی سدر را به کناری می گذاریم و کوچکترین طفل خانواده
ما نِשְׁתַּנָּה را میخواند:

מָה נִשְׁתַּנָּה הַלֵּילָה הַזֶּה מִכָּל הַלֵּילוֹת, שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת אֵין אָנוּ מְטַבִּילִין אֶפִּילוּ פֶּעַם אַחַת וְהַלֵּילָה הַזֶּה שְׁתֵּי פֶּעַמִּים.
שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת אָנוּ אוֹכְלִין חֵמֶץ אוּ מֶצָּה, וְהַלֵּילָה הַזֶּה כּוֹלוּ מֶצָּה.
שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת אָנוּ אוֹכְלִין שְׂאֵר יִרְקוֹת, וְהַלֵּילָה הַזֶּה מְרוֹר.
שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת אָנוּ אוֹכְלִין וְשׁוֹתִין בֵּין יוֹשְׁבֵין וּבֵין מְסֻבִּין, וְהַלֵּילָה הַזֶּה כָּלְנוּ מְסֻבִּין.
سپس سینی سدر را به محل خود بازگردانیده و به خواندن هگادا ادامه میدهیم.

باید دقت داشت که روی مصاها باید موقع خواندن هگادا باز باشد و فقط در زمانی که پیاله یائین را در دست میگیریم باید
روی مصاها را بپوشانیم.

עַבְדִּים הָיִינוּ לְפָרְעָה בְּמִצְרַיִם, וַיּוֹצִיאֵנוּ אֱ-דֹנֵי אֱ-לֹהֵינוּ מִשָּׁם בְּיַד חֲזָקָה וּבְזִרְעָה נְטוּיָה. וְאֵלּוּ לֹא הוֹצִיא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת אֲבוֹתֵינוּ מִמִּצְרַיִם, עַדְיוֹ אֶנְחֵנוּ וּבְנֵינוּ וּבְנֵי בְנֵינוּ מִשְׁעַבְדִּים הָיִינוּ לְפָרְעָה בְּמִצְרַיִם. וְאֶפִּילוּ כָּלְנוּ חֲכָמִים, כָּלְנוּ נְבוֹנִים, כָּלְנוּ יוֹדְעִים אֶת הַתּוֹרָה, מִצָּה עָלֵינוּ לְסַפֵּר בִּיצִיאַת מִצְרַיִם. וְכָל הַמְרִבָּה לְסַפֵּר בִּיצִיאַת מִצְרַיִם הָרִי זֶה מְשֻׁבָּח.

داستان پنج ربی

باری ربی اليعزر و ربی يهوشوع و ربی العازار بن عزريا و ربی عکیوا و ربی ترفون در بنه براك (در سر سفره سدر) لمیده بودند و در تمامی طول شب داستان خروج از مصر را تعریف میکردند تا اینکه شاگردانشان آمده به آنها گفتند: ای استادان ما، زمان خواندن شِمَع در شحریت صبح فرا رسیده است.

ربی العازار بن عزريا گفت: اگرچه من شبیه یک فرد هفتاد ساله هستم ولی موفق نشدم ثابت کنم که قسمت مربوط به خروج بنی اسرائیل از مصر باید هر شب قرائت شود تا اینکه بن زوما شرح داد که گفته شده: تا اینکه بیاد آوری روزی را که از سرزمین مصر خارج شدی «در تمام روزهای زندگیت.» اگر گفته بود روزهای زندگیت آنوقت منظور فقط روزها بود ولی چون کلمه «تمام» بکار برده شده پس منظور شبها نیز میشود. ولی حخامیم میگویند که روزهای زندگیت مربوط به دنیای کنونی میشود در صورتی که عبارت تمامی روزهای زندگیت شامل دوران ماشیح نیز میشود.

چهار پسران

متبارک است خدائی که در همه جا حضور دارد - متبارک است او. متبارک است خدائی که تورا را به قوم خود اسرائیل عطا نمود، متبارک است او. تورا در مورد چهار پسر صحبت میکند. یکی عاقل، و یکی ظالم، و یکی ساده و یکی که نمیداند چگونه سؤال نماید.

فرزند عاقل چه میگوید؟ (او میپرسد) این گواهی ها و احکام و قوانین چیست که خداوند خدای ما به شما امر نموده؟ پس تو هم به او در مورد قوانین پاسخ بگو. (تا جائی که) نباید بعد از خوردن «قربان پاسخ» (افیکومن) دیگر چیزی خورد.

فرزند ظالم چه می گوید؟ (او میپرسد) این کار برای شما چه معنی دارد؟ (می پرسد شما و نه خود او) و به این ترتیب خود را شامل نمی کند و با جدا دانستن خود از سایر قوم، اساس مذهب را تکذیب می کند. پس تو هم به او جواب دندان شکنی بده و بگو: «بخاطر این است که خداوند هنگام خروج «من» از مصر برایم معجزات نمود (بگو من و او را شامل نکن) یعنی که اگر او در آنجا بود شامل این نجات نمیشد.

فرزند ساده چه میگوید؟ (او میپرسد) معنی همه اینها چیست؟ و تو باید به او بگوئی که با دست قوی، خداوند ما را از خانه بردگی در مصر بیرون آورد.

و برای فرزندى که نمیداند چگونه سؤال کند تو شروع به صحبت بکن و بگو که آمده است که «در آن روز تو به فرزندت بگو که بخاطر این است که هنگام خروج از مصر، خداوند این معجزات را برایم کرد.»

آیا میتوان مراسم (شرح خروج از مصر) را از روز اول ماه (نيسان) شروع کرد؟ تورا به ما می آموزد که «در همان روز» (این مراسم را انجام بده) و برای اینکه تصور نشود که منظور از روز، قبل از غروب آفتاب است اضافه میکند «بخاطر این» یعنی زمانی که مصا و سبزی تلخ در مقابل تو قرار گرفته شده (یعنی منظور در شب سدر است).

מִתְחִלָּה עֹבְדֵי עֲבֹדָה זָרָה הָיוּ אֲבוֹתֵינוּ, וְעַכְשָׁיו קָרְבָּנוּ הַמָּקוֹם לַעֲבֹדָתוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר: וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל כָּל הָעָם, כֹּה אָמַר אֱ-דֹנֵי אֱ-לֹהֵי יִשְׂרָאֵל: בְּעֶבֶר הַנְּהָר יֹשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם, תֵּרַח אָבִי אֲבִרָהָם וְאַבְי נָחוֹר, וַיַּעֲבֹדוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים. וְאַקַּח אֶת אֲבִיכֶם אֶת אֲבִרָהָם מֵעֶבֶר הַנְּהָר וְאוֹלָדֵי אוֹתוֹ בְּכָל אֶרֶץ כְּנָעַן, וְאַרְבָּעָה אֶת זֶרְעוֹ וְאַתָּן לוֹ אֶת יִצְחָק, וְאַתָּן לְיִצְחָק אֶת יַעֲקֹב וְאַתָּן עֲשָׂיו. וְאַתָּן לְעֵשָׂו אֶת הַר שְׁעִיר לְרִשְׁתָּהוּ אֹתוֹ, וַיַּעֲקֹב וּבְנָיו יָרְדוּ מִצְרָיִם.

متبارک باشد خدائی که به قولی که به اسرائیل داده وفا میکند. متبارک باشد. زیرا خداوند تبارک و تعالی پایان اسارت ما را طبق گفته اش به پدرمان اوراهام در عهد «بین هبتاریم» محاسبه کرده بود؛ بطوریکه آمده است: و او به ابرام فرمود بدان و دانسته باش که اولاد تو در سرزمینی که متعلق به آنها نیست بیگانه خواهند بود و آنان را خدمت خواهند نمود و آنان برای مدت چهارصد سال اولاد تو را زجر خواهند داد ولی من ملتی را که فرزندان تو به آن خدمت نمودند محاکمه می نمایم و پس از آن اولاد تو با ثروت زیاد از آن سرزمین بیرون خواهند رفت.

در اینجا پیاله های یائین را در دست گرفته و روی مصاها را می پوشانیم و عبارات زیر را میخوانیم:

וְהָיָה שְׁעֵמֶדָה לְאֲבוֹתֵינוּ וְלָנוּ, שֶׁלֹא אֶחָד בָּלָבָד עֲלֵמָה עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ, אֲלָא שְׁבָכָל דּוֹר וָדוֹר עֹמְדִים עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַצִּילֵנוּ מִיָּדָם.

و سپس پیاله ها را روی میز گذاشته و روی مصاها را باز می کنیم و ادامه میدهیم:

داستان اسارت و رستگاری

برو و بیاموز که لاوان ارمه ای چه میخواست به پدرمان یعقوب بنماید. دستور فرعون فقط نوزادان ذکور را شامل میشد ولی لاوان میخواست همه را نابود کند بطوریکه آمده است یک ارمه ای میخواست پدرم را از بین ببرد و پدرم به مصر فرود آمد و با عدهء قلیلی در آنجا زندگی کرد تا اینکه در آنجا به ملتی بزرگ و قوی و پرنفوس مبدل گشت.

و او (یعقوب) وادار شد تا به گفته الهی به مصر فرود آید و در آنجا زندگی کند. این به ما می آموزد که او قصد اقامت دائم در مصر را نداشت بلکه برای موقت در آنجا زندگی نمود. آمده است که (فرزندان یعقوب) به فرعون گفتند که ما آمده ایم تا در این سرزمین زندگی کنیم زیرا برای گله های بندگانت چراگاهی در کنعان نیست زیرا که قحطی شدید است پس حالا اجازه ده تا بندگانت در سرزمین گوشن اقامت گزینند.

گفته شده با عدهء قلیلی زیرا که اجدادت با عده ۷۰ نفری به مصر فرود آمدند ولی اکنون خداوند خدای تو شما را مثل ستاره های آسمان کثیر نموده.

و در آنجا او به ملتی عظیم تبدیل شد - به ما می آموزد که بنی اسرائیل در آنجا به درجه والای تشخیص نائل شدند.

ملتی بزرگ و پرقدرت بطوریکه گفته شده - و بنی اسرائیل بارور و زیاد و کثیر شدند و پرقدرت گشته و آن سرزمین از آنها مملو شد.

و کثیر بطوریکه گفته شده - من تو را مثل گیاه صحرا زیاد نمودم و تو کثیر شدی و رشد نمودی و با جواهر گرانبها به نزد من آمدی و شکل زیبایی بخود گرفتی و موهایت بلند شد ولی تو لخت و عریان بودی. و من بر تو گذر نمودم و تو را دیدم که در خون خود می غلطی و به تو گفتم در خون خود زنده بمان و به تو گفتم زنده بمان در خون خود.

و مصریان بر ما ظلم نمودند و ما را زجر دادند و اعمال سخت را بر ما تحمیل نمودند.

و مصریان بر ما ظلم کردند بطوریکه گفته شده: بخود گفتند بیائید (علیه بنی اسرائیل) تدبیرگر باشیم مبادا که آنها زیاد شوند و در صورت وقوع جنگ به دشمنان ما ملحق شوند و با ما بجنگند و سپس این سرزمین را ترک کنند.

و ما را زجر دادند بطوریکه گفته شده: و (مصریان) بر آنها (بنی اسرائیل) مأمورین تعیین کردند تا آنها را عذاب دهند و (بنی اسرائیل) برای فرعون شهرهای خزانه پیتوم و رمسس را بنا نمودند.

و بر ما اعمال شاقه تحمیل نمودند بطوریکه گفته شده: و مصریان بنی اسرائیل را با سختی به بردگی کشاندند.

و ما نزد خداوند خدای پدرانمان فریاد زدیم و خداوند صدای ما را شنید و عذاب و مشقت و فشارهای ما را دید. و ما نزد خداوند خدای پدرانمان فریاد زدیم بطوریکه گفته شده: و واقع شد در آن ایام طولانی که پادشاه مصر در گذشت و بنی اسرائیل از مشقتشان ناله میکردند و فریاد زدند و ندای آنان از سختی کار به درگاه خداوند رسید.

و خداوند صدای ما را شنید، بطوریکه گفته شده: و خدا ناله آنان را شنید و خدا عهد خود را با ابراهیم و اسحق و یعقوب بیاد آورد.

و او عذاب ما را مشاهده کرد - و این اشاره ای است از جدائی (بین مرد و زن اسرائیل) بطوریکه گفته شده: و خدا بنی اسرائیل را دید و خدا دانست (که چه عذابی می کشند).

و مشقت ما - اینها پسرانی هستند (اشاره به دستور فرعون) بطوریکه گفته شده: و فرعون به تمام افرادش فرمان داد: هر نوزاد ذکور را به رودخانه بیندازید ولی دختران را زنده نگاه دارید.

و فشارهای ما - این (اشاره ای به) فشارها است بطوریکه گفته شده: و من هم فشاری که مصریان بر آنها می آورند دیدم.

و خداوند ما را با دستی قوی و بازوی افراشته از مصر بیرون آورد، با خوف بسیار با علامات و با معجزات.

و خداوند ما را از مصر بیرون آورد نه توسط یک فرشته و نه توسط فرشته (سراف) و نه توسط مأمور بلکه خداوند تبارک و تعالی با جلال خودش و توسط خودش چنانکه آمده است: و در این شب از سرزمین مصر عبور کرده و هر اول زادی را از انسان تا حیوان ضربت خواهم زد و تمامی خدایان مصریان را با قضاوت خود مجازات خواهم کرد. من هشتم خداوند.

و من در سرزمین مصر عبور خواهم کرد، خود من و نه فرشته ام و هر اول زادی را ضربت خواهم زد، خود من و نه فرشته (سراف) و تمامی خدایان مصریان را خود من و نه مأمور من مجازات خواهم کرد. من هشتم خداوند. من هشتم و نه

دیگری.

با دست قوی - این (اشاره ای به) بلای طاعون است بطوریکه آمده است: اینک دست خداوند بر احشام شما در صحرا است بر اسبانتان، الاغهایتان، شترهایتان و گاوان و گله های شما - بلائی بسیاری سنگین.
و با بازوی افراشته - این (اشاره به) شمشیر است بطوریکه آمده است: شمشیر از غلاف کشیده اش را در دست داشت که بر یروشالیم افراشته بود.

با خوف عظیم - این (اشاره است به) پدیدار شدن شخنیای الهی بطوریکه گفته شده: که آیا هرگز خدا آمده است تا از میان ملت ها ملتی را برای خود برگزیند با آزمایشات، علامات و معجزات و جنگ.

و با دستی قوی و بازوی افراشته و با معجزات خوف انگیزی مثل آنچه خداوند خدای شما در پیش چشمانتان در مصر برای شما نمود؟

و با علامات - این (اشاره ای است به) عصا (عصای مشه) بطوریکه گفته شده: این عصا را در دست خود بگیر و توسط آن علامات را ظاهر نما.

ده ضربت

در این قسمت عده ای رسم دارند که روی مصاها را پوشانده و پیاله یائین را در دست میگیرند و در موقع گفتن کلماتی که در زیر در پرانتز است (جمعا" ۱۶ مرتبه) مقداری از یائین موجود در پیاله را در یک پیاله خالی دیگر میریزند. از شراب موجود در این پیاله استفاده نمیکنند و بعد از آن دوباره پیاله خود را پر میکنند.

و با معجزات - این (اشاره ای است به) معجزهء خون بطوریکه گفته شده: و من در آسمانها و در زمین معجزه نمودم.
(خون و آتش و ستونهای دود)

شرح دیگر این است که دست قوی اشاره به دو ضربه است و بازوی افراشته دو ضربه و خوف عظیم دو ضربه و با علامات دو ضربه و معجزات نیز دو ضربه؛ اینها جمعا" ده ضربه ای هستند که خداوند تبارک و تعالی بر مصریان در مصر وارد آورد.

אֱלֹהֵינוּ עָשָׂה מִכּוֹת שֶׁהָבִיא הַקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמִּצְרִיִּים בְּמִצְרַיִם, וְאֵלֹהֵינוּ:
דָּם. צִפְרִדֵּעַ. כְּנָעִים. עָרֹב. דָּבָר. שְׁחִין. בָּרָד. אֲרָפֶה. חֲשָׁךְ. מַכַּת בְּכוֹרוֹת.
רַבִּי יְהוֹדָה הָיָה נוֹתֵן בָּהֶם סְמָנִים:
דַּצ"ד. ע"ש. בָּאח"ב.

معجزات

ربی یوسی هگالیلی میگوید: از کجا می توان گفت که مصریان در مصر ده ضربه و در کنار دریا پنجاه ضربه خوردند؟ در مورد مصر (توراه) چه میگوید؟ و جادوگران به فرعون گفتند: این انگشت خداوند است (ضرب شست خداوند) و در مورد دریا (توراه) چه میگوید؟ و بنی ایسرائل دست عظیمی را که خداوند با آن مصریان را زد دیدند و از خداوند ترسیدند و به خداوند و به مشه خادم او ایمان آوردند.

چند ضربه توسط یک انگشت بر آنان وارد آمد؟ ده. پس میتوان گفت که اگر در مصر آنان ده ضربه خوردند (که به یک انگشت تشبیه شد) پس در کنار دریا آنان معادل پنجاه ضربه دریافت کردند (که به دست تشبیه شده است).

ربی الیعزر میگوید: از کجا میتوان گفت که هر ضربه ای که خداوند تبارک و تعالی در مصر بر مصریان وارد آورد معادل چهار ضربه بود؟ زیرا گفته شده او خشمش بر آنان افروخته شد. قهر و غضب و عذاب و ارسال فرشتگان بدی. قهر معادل یک ضربه است، غضب دو، عذاب سه و ارسال فرشتگان بدی چهار. پس میتوان گفت که در مصر آنان چهل ضربه دریافت کردند (معادل چهار ضربه برای هر یک) و در کنار دریا معادل دویست ضربه دریافت نمودند.

ربی عکیوا میگوید: از کجا میتوان گفت که هر ضربه ای که خداوند تبارک و تعالی در مصر بر مصریان وارد آورد معادل پنج ضربه بود؟ زیرا گفته شده او خشمش بر آنان افروخته شد. قهر و غضب و عذاب و ارسال فرشتگان بدی. خشم افروخته معادل یک ضربه است، قهر دو، غضب سه، عذاب چهار و ارسال فرشتگان بدی پنج. پس میتوان گفت که در مصر آنان پنجاه ضربه دریافت کردند و در کنار دریا معادل دویست و پنجاه ضربه.

در این قسمت در جامعه ما مرسوم است که هر فرد یک عدد پیازچه را که به روایتی نشانهء شلاقهائی است که کارفرمایان مصری در دوران بردگی بنی ایسرائل در دست میگرفتند برداشته و با آن به آرامی و لبخند زنان به سایر افراد خانواده میزند.

در این قسمت در جامعه ما مرسوم است که هر فرد یک عدد پیاپی را که به روایتی نشانهء شلاقهائی است که کارفرمایان مصری در دوران بردگی بنی اسرائیل در دست میگرفتند برداشته و با آن به آرامی و لبخند زنان به سایر افراد خانواده میزند.

כָּמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְמָקוֹם עָלֵינוּ!
 אֱלוֹ הוֹצִיאָנוּ מִמִּצְרַיִם וְלֹא עָשָׂה בָּהֶם שְׁפָטִים, דִּיִּינוּ.
 אֱלוֹ עָשָׂה בָּהֶם שְׁפָטִים, וְלֹא עָשָׂה בְּאֱלֹהֵיהֶם, דִּיִּינוּ.
 אֱלוֹ עָשָׂה בְּאֱלֹהֵיהֶם, וְלֹא הָרַג אֶת בְּכוֹרֵיהֶם, דִּיִּינוּ.
 אֱלוֹ הָרַג אֶת בְּכוֹרֵיהֶם וְלֹא נָתַן לָנוּ אֶת מְמוֹנָם, דִּיִּינוּ.
 אֱלוֹ נָתַן לָנוּ אֶת מְמוֹנָם וְלֹא קָרַע לָנוּ אֶת הָיִם, דִּיִּינוּ.
 אֱלוֹ קָרַע לָנוּ אֶת הָיִם וְלֹא הֶעֱבִירָנוּ בְּתוֹכוֹ בְּחֶרֶבָה, דִּיִּינוּ.
 אֱלוֹ הֶעֱבִירָנוּ בְּתוֹכוֹ בְּחֶרֶבָה וְלֹא שָׁקַע צָרֵינוּ בְּתוֹכוֹ, דִּיִּינוּ.
 אֱלוֹ שָׁקַע צָרֵינוּ בְּתוֹכוֹ וְלֹא סִפֵּק צָרֵינוּ בְּמִדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה, דִּיִּינוּ.
 אֱלוֹ סִפֵּק צָרֵינוּ בְּמִדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה וְלֹא הֶאֱכִילָנוּ אֶת הָמֶן, דִּיִּינוּ.
 אֱלוֹ הֶאֱכִילָנוּ אֶת הָמֶן וְלֹא נָתַן לָנוּ אֶת הַשֶּׁבֶת, דִּיִּינוּ.
 אֱלוֹ נָתַן לָנוּ אֶת הַשֶּׁבֶת, וְלֹא קָרַבָנוּ לִפְנֵי הָרַם סִינִי, דִּיִּינוּ.
 אֱלוֹ קָרַבָנוּ לִפְנֵי הָרַם סִינִי, וְלֹא נָתַן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה, דִּיִּינוּ.
 אֱלוֹ נָתַן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה וְלֹא הִכְנִיסָנוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, דִּיִּינוּ.
 אֱלוֹ הִכְנִיסָנוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְלֹא בָנָה לָנוּ אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, דִּיִּינוּ.

پس تا چه حد بخاطر احسانهای خداوند همیشه حاضر باید او را سپاسگزار باشیم. او ما را از مصر بیرون آورد، مصریان را مجازات نمود و خدایانشان را تنبیه نمود، اول زادگانشان را کشت، اموالشان را به ما داد، دریا را برای ما شکافت، ما را از میان آن در خشکی عبور داد، دشمنان ما را در آن غرق نمود، نیازهای ما را برای چهل سال در بیابان تأمین نمود، «مان» را به ما خورانید، شبات را به ما داد، ما را به پای کوه سینای آورد، توراه را به ما عطا نمود، ما را به سرزمین اسرائیل داخل نمود و خانه «بیت هه بخیرا» را برای ما بنا نمود تا کفاره همهء گناهان ما را ممکن شود.

این سه مورد باید در زمان سدر ذکر شود.

רָבוּ גְּמֻלֵי־אֵל הָיָה אוֹמֵר: כָּל מִי שֶׁלֹּא אָמַר שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים אֱלוֹ בְּפִסָּח, לֹא יֵצֵא יְדֵי חוֹבָתוֹ, וְאֵלוֹ הָיוּ: פִּסַּח, מִצָּה, וּמָרוֹר.

در موقع خواندن قسمت زیر به دست کباب شده گوسفند که در سینی سدر است نگاه میکنیم ولی آنرا بدست نمیگیریم و به آن اشاره نمیکنیم.

در موقع خواندن قسمت زیر به دست کباب شده گوسفند که در سینی سدر است نگاه میکنیم ولی آنرا بدست نمیگیریم و به آن اشاره نمیکنیم.

گوشت قربان پسخ که اجداد ما در دوران آبادی بیت همیقداش میخورند به چه دلیل بود؟ زیرا خداوند تبارک و تعالی از روی خانه های اجداد ما در مصر گذشت بطوریکه آمده است: و شما خواهید گفت که این قربان پسخ برای خداوند است که هنگامی که مصریان را میزد از روی خانه های بنی اسرائیل عبور نمود (اول زادگان ما را زنده نگاه داشت) و خانواده های ما را نجات بخشید و قوم تعظیم نموده و خود را بر زمین افکندند.

در موقع خواندن قسمت زیر مصای بالائی (و به روایتی مصای شکسته وسطی) را در دست میگیریم ولی بعد از خواندن قسمت زیر از آن نمیخوریم.

این مصائی که میخوریم به چه منظور است؟ زیرا که خمیر اجداد ما فرصت ور آمدن را نداشت تا آنکه پادشاه پادشاهان خداوند تبارک و تعالی بر آنان ظاهر شد و آنها را بیدرنگ نجات داد بطوریکه آمده است: و آنها با خمیری که با خود از مصر بیرون آورده بودند نان فطیر پختند زیرا ور آمده نشده بود در حالیکه از مصر اخراج شده بودند و نتوانستند تأمل نمایند و توشه راه را نیز نتوانستند برای خود تهیه نمایند.

در اینجا سبزی تلخ (کاهو) را در دست گرفته و قسمت زیر را میخوانیم ولی از آن نمیخوریم. این سبزی تلخی که ما میخوریم به چه منظور است؟ زیرا که مصریان زندگی اجداد ما را در مصر تلخ نموده بودند بطوریکه آمده است و آنها زندگیشان را با کارهای سخت، با کار گل و خشت و تمام کارهای دیگر تلخ نموده بودند و تمامی کارهایی که (بنی اسرائیل) انجام میدادند با سختی و مشقت بود.

سبزی تلخ را بجای خود باز میگردانیم.

בְּכָל דּוֹר וָדוֹר חִיב אָדָם לְהֵרָאוֹת אֶת עַצְמוֹ כְּאִלּוּ הוּא יֵצֵא מִמִּצְרַיִם, שְׁנֵאֲמַר: וְהִגַּדְתָּ לְבִנְךָ בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר, בְּעֶבֶר זֶה עָשָׂה אֱ-דֹנִי לִי בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם. שְׁלֹא אֶת אֲבוֹתֵינוּ בִּלְבָד גָּאֵל הִקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֶלָּא אִף אוֹתָנוּ גָּאֵל עָמָהּ, שְׁנֵאֲמַר: וְאוֹתָנוּ הוֹצִיא מִשָּׁם, לְמַעַן הָבִיא אוֹתָנוּ, לְתֶת לָנוּ אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאֲבוֹתֵינוּ.

در اینجا روی مصاها را پوشانده و پیالهء یائین را تا آخر **גָּאֵל יִשְׂרָאֵל** در دست میگیریم.

לְפִיכָךְ אֶנְחֵנוּ חִיבִים, לְהוֹדוֹת, לְהַלֵּל, לְשַׁבַּח, לְפָאֵר, לְרוֹמֵם, לְהַדָּר, וּלְקַלֵּס, לְמִי שֶׁעָשָׂה לְאֲבוֹתֵינוּ וְלָנוּ אֶת כָּל הַנִּסִּים הָאֵלֶּה. הוֹצִיאָנוּ מֵעֲבָדוֹת לְחֵרוֹת, וּמִשְׁעָבוֹד לְגָאֵלָה, וּמִגִּזּוֹן לְשִׁמְחָה, וּמֵאֵבֶל לְיוֹם טוֹב, וּמֵאֶפְלָה לְאוֹר גָּדוֹל, וּמִשְׁעָבוֹד לְגָאֵלָה. וְנֹאמַר לְפָנָיו הַלְלוּיָהּ.

הַלְלוּ-יָהּ. הַלְלוּ עַבְדֵי אֱ-דֹנִי, הַלְלוּ אֶת שֵׁם אֱ-דֹנִי מְבָרַךְ מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם. מִמִּזְרַח שֶׁמֶשׁ עַד מְבֹאוֹ מְהַלֵּל שֵׁם אֱ-דֹנִי. רָם עַל כָּל גּוֹיִם אֱ-דֹנִי, עַל הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ. מִי כֹ-דֹנִי אֱ-לֹהֵינוּ הַמְּגַבִּיחַ לְשִׁבְתָּ, הַמְּשַׁפִּילִי לְרָאוֹת בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ. מְקִימִי מַעֲפָר דָּל, מַאֲשֵׁפֶת יָרִים אֲבִיוֹן. לְהוֹשִׁיבִי עִם נְדִיבִים, עִם נְדִיבֵי עַמּוֹ. מוֹשִׁיבִי עֶקֶרֶת הַבַּיִת, אִם הַבָּנִים שִׁמְחָה הַלְלוּיָהּ. בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, בֵּית יַעֲקֹב מַעַם לַעֲזָ. הִיָּתָה יְהוּדָה לְקָדְשׁוֹ, יִשְׂרָאֵל מִמְּשֻׁלוֹתָיו. הֵיָם רָאָה וַיִּנָּס, הִיָּרְדֵן יִסֹּב לְאַחֹר. הֵהָרִים רָקְדּוּ כְּאֵילִים, גְּבָעוֹת - כְּבָנִי צֹאן. מֶה לָּךְ הֵיָם כִּי תִנוּס, הִיָּרְדֵן - תִּסֹּב לְאַחֹר? הֵהָרִים - תִּרְקְדּוּ כְּאֵילִים, גְּבָעוֹת - כְּבָנִי צֹאן? מַלְפָּנֵי אֲדוֹן חוּלֵי אֶרֶץ, מַלְפָּנֵי אֱלֹהֵי יַעֲקֹב. הֵהָפְכִי הַצּוֹר אֶגֶם מַיִם, חֲלָמִישׁ - לְמַעַיְנוּ מַיִם.

בְּרוּךְ אַתָּה אֱ-דֹנִי אֱ-לֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר גָּאֵלָנוּ וְגָאֵל אֶת אֲבוֹתֵינוּ מִמִּצְרַיִם, וְהִגִּיעָנוּ הַלִּילָה הַזֶּה לְאַכֵּל בּוֹ מִצָּה וּמִרֹר. כֵּן אֱ-דֹנִי אֱ-לֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הִגִּיעָנוּ לְמוֹעֲדִים וְלִרְגָלִים אַחֵרִים הַבָּאִים לְקִרְאָתָנוּ לְשָׁלוֹם, שְׁמֵחִים בְּבִנְיָן עִירָךְ, וְשָׁשִׁים בְּעִבּוֹדְךָ. וְנֹאכֵל שֵׁם מִן הַזִּבְחִים וּמִן הַפִּסְחִים אֲשֶׁר יִגִּיעַ דָּמָם עַל קִיר מִזְבִּיחְךָ לְרִצּוֹן, וְנוֹדָה לָךְ שִׁיר חֲדָשׁ עַל גָּאֻלָּתָנוּ וְעַל פְּדוּת נַפְשָׁנוּ. בְּרוּךְ אַתָּה אֱ-דֹנִי גָאֵל יִשְׂרָאֵל.

در اینجا پیاله یائین را در حال تکیه کردن بر روی آرنج چپ می نوشیم.

תוֹשִׁיחַ דַּר מוֹרֵד מִקְדָּר שְׂרָבִי כִּי בָּאִיד נוֹשִׁידֶה שׁוּד רַבִּיעִית

וּ מִקְדָּר מִסָּה יָא כָּהוּתִי כִּי בָּאִיד חוֹרֶדֶה שׁוּד כֹּזִית

הַר פִּיָּלֶה שְׂרָב בָּאִיד גִּנְיָאִישׁ לֶאֱקֵל יֶכֶּר רַבִּיעִית רָא דָּאִשְׁתֶּה בָּאִשְׁד כִּי מַעֲדָל ^{CC} 86 וּ יָא חֲדוּדָא" סֶה אוֹנִס מִי בָּאִשְׁד וּ הַר
בָּר בָּאִיד בִּישׁ אֶז נִמִּי אֶז פִּיָּלֶה נוֹשִׁידֶה שׁוּד.

בְּרָאִי אִשְׁחָסִי כִּי נוֹשִׁידֵן אִין מִקְדָּר שְׂרָב מִשְׁכָּל בָּאִשְׁד מִי תוֹאֵנֵד שְׂרָב חָלָס רָא בָּא מִקְדָּר מִסָּוִי אֶב וּ יָא מִקְדָּר מִסָּוִי
אֶב אִנְגוֹר «כָּאֶשׁר לֶה פֶּסֶח» מִחְלוּט כִּנֵּנֵד.

אִשְׁחָסִי כִּי בֶּה דִּלָּתֵל טְבִי נִמִּי תוֹאֵנֵד שְׂרָב בִּנוֹשֵׁנֵד, מִי תוֹאֵנֵד אֶז אִבְּ אִנְגוֹר כָּאֶשׁר לֶה פֶּסֶח אִסְתִּפָּדֶה כִּנֵּנֵד.
דַּר מוֹרֵד מִסָּה מִקְדָּרִי כִּי בָּאִיד חוֹרֶדֶה שׁוּד כֹּזִית דַּר חֲדוּד 17 גֶּרֶם וּ דַּר מוֹרֵד כָּהוּ כִּמִּי בִּישְׁתֵּר אֶז אֵן אִסְתִּ.
דַּר אִין הֶגָּדָא הַר גָּאִי כִּי נוֹשְׁתֶּה שְׁדֶּה מִקְדָּר מַעֲיִנִי מִסָּה יָא כָּהוּ מִנְזוֹר יֶכֶּר כֹּזִית אִסְתִּ.

רַחֲצָה

דַּר אִינְגָּא דִּסְתָּהָ רָא שִׁסְתֶּה (נְטִילָא כֵּרֶדֶה) וּ בְּרָאִי זִיר רָא גִּפְתֶּה וּ דִּסְתָּהָ רָא חֶשֶׁק מִי כִּנֵּימ.

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ-דֹנֵי יְיָ-לֵהִינּוּ מִלְּךָ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְיַצְּנוּנוּ עַל נְטִילַת יָדִים .

מוֹצִיא מִצָּה

דוּ מִסָּה דֶּרֶסֶת וּ יֶכֶּר מִסָּה נִסְפֶּה רָא דַּר דֶּסֶת גִּרְפְּתֶה וּ בְּרָאִי זִיר רָא מִיחְוָאִימ.

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ-דֹנֵי יְיָ-לֵהִינּוּ מִלְּךָ הָעוֹלָם הַמוֹצִיא לָחֶם מִן הָאָרֶץ :

דַּר אִינְגָּא מִסָּה זִירִין רָא רוּי מִיז גִּזָּאִשְׁתֶּה וּ בָּא דַּר דֶּסֶת דָּאִשְׁתֵּן מִסָּה סָּאֵלם בָּלָאִי וּ מִסָּה נִסְפֶּה וְסָטִי בְּרָאִי זִיר רָא
מִיגוּוֹתִימ.

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ-דֹנֵי יְיָ-לֵהִינּוּ מִלְּךָ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְיַצְּנוּנוּ עַל אֲכִילַת מִצָּה :

מִקְדָּר מַעֲיִן אֶז מִסָּה בָּלָאִי וּ מִקְדָּר מַעֲיִן אֶז מִסָּה וְסָטִי רָא בְּרִידֶה דַּר נֶמֶק זֶדֶה וּ אִנְרָא בָּא תִּכִּיֶּה בְּרוּי אֶרְנַח צֶפֶת מִיחְוָרִימ.

(در صورتی که برای همه حاضرین کافی نباشد میتوان از مصاهای دیگر که سر میز است نیز استفاده کرد).

מרור

مقدار معین سبزی تلخ (کاهو) را گرفته در حلیق زده و براخای زیر را میگوئیم.

בְּרוּךְ אַתָּה אֱ-דֹנֵי אֱ-לֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל אֲכִילַת מָרוֹר:

سپس سبزی تلخ را بدون تکیه کردن بر روی آرنج چپ میخوریم.

כורך

مقدار معین از مصای زیرین را با همین مقدار کاهو در حلیق زده و پس از خواندن جملات زیر در حال تکیه دادن بر روی آرنج چپ میخوریم.

מִצָּה וּמָרוֹר בְּלֹא בִרְכָּה, יִזְכָּר לְמִקְדָּשׁ, בְּיָמֵינוּ יִחַדֵּשׁ, כְּהִלָּל הַזֵּקֵן שֶׁהָיָה כּוֹרֵךְ וְאוֹכֵל בְּבֵת אַחַת, לְקַיֵּים מַה שֶׁנֶּאֱמַר: עַל מִצּוֹת וּמָרוֹרִים יֵאָכְלוּהוּ

שלחן עורך

در اینجا شام صرف میشود. عده ای رسم دارند که قبل از صرف شام مقداری از تخم مرغ هائی را که در سینی سدر است با گفتن عبارت زیر میخورند:

צפון

بعد از صرف شام افیکومان یعنی مصای نصفه را که پنهان کرده بودیم آورده و به اندازه مقدار معین از آن را بعد از گفتن عبارت زیر میخوریم.

יִזְכָּר לְקִרְבֵּן פֶּסַח הַנֶּאֱכָל עַל הַשֶּׁבַע

در اینجا طبق معمول قبل از نوارخ دستها را شسته و پیاله ها را شسته و از یائین پر می کنیم و نوارخ میگوئیم.

ברך

בְּרִשׁוֹתֶיכֶם

נְבָרְךָ (בעשרה : א-להינו) שְׁאֶכְלֵנוּ מִשְׁלוֹ :

המסובים עונים : בָּרוּךְ (בעשרה : א-להינו) שְׁאֶכְלֵנוּ מִשְׁלוֹ וּבִטְוִיבוּ חַיֵּינוּ :

המזמן : בָּרוּךְ (א-להינו) שְׁאֶכְלֵנוּ מִשְׁלוֹ וּבִטְוִיבוּ הַגָּדוֹל תַּמִּיד חַיֵּינוּ

בָּרוּךְ אַתָּה א-דָּנִי א-לֵהִינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הָאֵל הַזֶּן אוֹתֵנוּ וְאֵת הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בְּטוֹבוֹ בְּחֵן בְּחֶסֶד בְּרוּחַ וּבְרַחֲמִים רַבִּים נִתֵּן לָחֵם לְכָל-בָּשָׂר כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ וּבִטְוִיבוּ הַגָּדוֹל תַּמִּיד לֹא חָסַר לָנוּ וְאֵל יַחֲסֹר לָנוּ מִזֶּן (תַּמִּיד) לְעוֹלָם וָעֵד כִּי הוּא אֵל זֶן וּמִפְרִנֶּס לְכָל וְשִׁלְחָנוּ עֲרוּךְ לְכָל וְהִתְקִין מַחֲיָה וּמִזֶּן לְכָל-בְּרִיּוֹתָיו אֲשֶׁר בָּרָא בְּרַחֲמָיו וּבְרַב חֲסִדּוֹ כְּאֶמּוֹר פּוֹתֵחַ אֶת-יָדְךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל-חַי רָצוֹן בָּרוּךְ אַתָּה א-דָּנִי הַזֶּן אֵת הַכֹּל.

נִוְדָה לָךְ א-דָּנִי א-לֵהִינוּ עַל שֶׁהִנְחַלְתָּ לְאַבּוֹתֵינוּ אֶרֶץ חֲמֻדָּה טוֹבָה וּרְחֻבָּה בְּרִית וְתוֹרָה חַיִּים וּמִזֶּן עַל שֶׁהוֹצֵאתָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּפְדִיתָנוּ מִבֵּית עַבְדִּים וְעַל בְּרִיתְךָ שֶׁחֲתַמְתָּ בְּבִשְׁרָנוּ וְעַל תּוֹרַתְךָ שֶׁלַּמַּדְתָּנוּ וְעַל חֻקֵּי רָצוֹנְךָ שֶׁהוֹדַעְתָּנוּ וְעַל חַיִּים וּמִזֶּן שְׁאֵתָה זֶן וּמִפְרִנֶּס אוֹתֵנוּ.

וְעַל הַכֹּל א-דָּנִי א-לֵהִינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אֶת שְׁמֶךָ כְּאֶמּוֹר וְאֶכְלֵת וּשְׁבַעְתָּ וּבִרְכַּת אֶת א-דָּנִי א-לֵהִיךָ עַל-הָאֶרֶץ הַטְּבָה אֲשֶׁר נָתַן-לָךְ בָּרוּךְ אַתָּה א-דָּנִי עַל הָאֶרֶץ וְעַל הַמִּזֶּן.

רַחֵם א-דָּנִי א-לֵהִינוּ עֲלֵינוּ וְעַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ וְעַל הָר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ וְעַל הַיְכָלְךָ וְעַל מַעוֹנְךָ וְעַל דְּבִירְךָ וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שְׁמֶךָ עָלָיו אֲבִינוּ! רַעֲנוּ זִוְגֵנוּ פְּרִנְסֵנוּ כֻּלְכֵלֵנוּ הַרְוִיחֵנוּ הַרוּחַ לָנוּ מִהֲרָה מִכָּל-צָרוֹתֵינוּ וְאֵל תַּצְרִיכֵנוּ א-דָּנִי א-לֵהִינוּ לִידֵי מַתְנוּת בָּשָׂר וָדָם וְלֹא לִידֵי הַלּוֹאֲתָם אֵלָּא לִידְךָ הַמְּלָאָה וְהַרְחֻבָּה הַעֲשִׂירָה וְהַפְתּוּחָה יְהִי רָצוֹן שְׁלֵא יִבּוֹשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא נִפְלֵם לְעוֹלָם הַבָּא וּמַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחְךָ תַּחֲזִירָנָה לְמִקּוֹמָהּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ.

א-לֵהִינוּ וְא-לֵהִי אֲבּוֹתֵינוּ, יַעֲלֶה וְיִבּוֹא יִגְיַע יִרְאֶה וְיִרְצֶה יִשְׁמַע וְיִפְקֹד וְיִזְכֹּר זִכְרוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבּוֹתֵינוּ, זִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ, וְזִכְרוֹן מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדְּךָ, וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ, לְפִלְטָה לְטוֹבָה לְחֵן לְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַמִּצּוֹת הַזֶּה בְּיוֹם טוֹב מְקָרָא קֹדֶשׁ הַזֶּה זִכְרֵנוּ א-דָּנִי א-לֵהִינוּ בּוֹ לְטוֹבָה, וּפְקֻדָּנוּ בּוֹ לְבִרְכָּה, וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים טוֹבִים בְּדִבְרֵי שְׁמוֹעָה וּרְחֻמִּים; חוּס וְחֲנֹנִי, וְחַמֵּל וְרַחֵם עֲלֵינוּ, וְהוֹשִׁיעֵנוּ כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה.

וְתַבְנֶה יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה א-דָּנִי. בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם. אָמֵן :

בָּרוּךְ אַתָּה א-דָּנִי א-לֵהִינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, לְעַד הָאֵל אֲבִינוּ, מַלְכֵנוּ, אֲדִירֵנוּ, בּוֹרְאֵנוּ, גּוֹאֲלֵנוּ, קְדוֹשֵׁנוּ קְדוֹשׁ יַעֲקֹב, רוֹעֵנוּ רוֹעֵה יִשְׂרָאֵל, הַמְּלִיךְ הַטּוֹב וְהַמְּטִיב לְכָל, שֶׁבְּכָל יוֹם וְיוֹם הוּא הִיטִיב לָנוּ, הוּא מִיטִיב לָנוּ, הוּא יִיטִיב לָנוּ, הוּא גִמְלָנוּ הוּא גּוֹמְלָנוּ הוּא גִמְלָנוּ לְעַד, חֵן וְחֶסֶד וּרְחֻמִּים וְרוּחַ וְהַצְלָה וְכָל-טוֹב.

עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרְוִמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאֶמְרוּ אָמֵן.

כּוֹס יְשׁוּעוֹת אֲשָׁא וּבִשְׁם יְהוָה אֶקְרָא.

סְבִירֵי מִרְנֵן. בָּרוּךְ אַתָּה א-דָּנִי א-לֵהִינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרָא פְּרִי הַגֶּפֶן.

بعد از نواخ اکنون پیاله سوم یائین را بلند کرده و بعد از گفتن جملات زیر با تکیه بر روی آرنج چپ آنرا مینوشیم.

در اینجا پیاله چهارم را پر نموده و بقیه **הלל** را میگوئیم.

הלל

שָׁפַךְ חֲמַתָּךְ אֶל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא יָדְעוּךָ וְעַל מַמְלָכוֹת אֲשֶׁר בְּשִׁמְךָ לֹא קָרְאוּ. כִּי אַכְלָא אֶת יַעֲקֹב וְאֶת נִוְחוּ הַשָּׁמוּ.

خشمتم را بریز بر ملتهائی که تو را نمی شناسند و بر ممالکی که نام تو را ذکر نمیکنند. زیرا آنان یعقوب را بلعیدند و مسکنش را ویران نمودند. خشمتم را بر آنان بریز و قهرت آنان را غلبه نماید. آنان را با غضب دنبال کن و از زیر آسمانهای خداوند نابودشان ساز.

نه بخاطر ما ای خداوند، نه بخاطر ما بلکه بخاطر نامت، بخاطر احسان خودت و بخاطر حقیقت خودت عزت عطا کن. چرا باید امت های دیگر بگویند که کجاست حالا خدای آنها؟ و خدای ما در آسمانهاست و هر چه که اراده اش باشد انجام داده است. بت های آنان از نقره و طلا هستند و کار دست انسانند. دهان دارند ولی سخن نمیگویند، چشم دارند و نمی بینند، گوش دارند و نمی شنوند، بینی دارند و نمی بویند، دستهایشان، با آن چیزی را لمس نمیکنند و پاهایشان، با آن راه نمیروند و از گلویشان سخنی گفته نمیشود. آنهایی که این (بت ها را) ساخته اند همانند خودشان خواهند شد و همینطور تمامی آنهایی که به این بت ها ایمان دارند. ای اسرائیل بخداوند ایمان داشته باش که او حامی و سپر ایشان است. ای خاندان اهرن بخداوند ایمان داشته باشید که او حامی و سپر ایشان است. ای خدا ترسان به خداوند ایمان داشته باشید که او حامی و سپر ایشان است.

אֶ-דָּנִי זָכְרֵנוּ יְבָרַךְ, יְבָרַךְ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל, יְבָרַךְ אֶת בֵּית אֶהְרֹן. יְבָרַךְ יִרְאִי אֶ-דָּנִי, הַקָּטָנִים עִם הַגְּדֻלִּים. יִסֹּף אֶ-דָּנִי עֲלֵיכֶם, עֲלֵיכֶם וְעַל בְּנֵיכֶם. בְּרוּכִים אַתֶּם לֹא-דָנִי, עֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ. הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לֹא-דָנִי, וְהָאָרֶץ נָתַן לְבָנִי אָדָם. לֹא הַמֵּתִים יְהַלְלוּ יָ-הּ וְלֹא כָל יִרְדֵי דוֹמָה. וְאַנְחֵנוּ בְּבָרַךְ יָ-הּ מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם. הַלְלוּ-הּ

من خداوند را دوست میدارم زیرا که نوایم را و التماس را خواهد شنید و زیرا که گوشش را بر من متمایل ساخته و در ایامم او را خواهم خواند. ریسمانهای مرگ مرا احاطه کرده اند و محدوده های قبر مرا یافته اند، رنج و غم را می یابم. و بنام خداوند صدا میزنم: ای خداوند تمنا دارم که جانم را نجات بخشی. خداوند احسانگر و عادل است و خدای ما بخشنده است. خداوند سادگان را محافظت میکند. من پست شده ام ولی خداوند مرا نجات خواهد داد. ای جان من به آرامش خود بازگرد زیرا خداوند بر تو خوبی نموده است. زیرا تو (ای خداوند) جانم را از مرگ، چشمانم را از اشک و پاهایم را از لغزش نجات دادی. من در برابر خداوند در سرزمین زندگانی قدم برخواهم داشت. اگرچه میگفتم که بشدت رنج میبرم ولی ایمانم را از دست ندادم. در شتاب خود گفتم که انسانها همه فریبکارند.

מָה אֲשִׁיב לֹא-דָנִי כָל תַּגְמוּלוֹהִי עָלַי. כּוֹס יְשׁוּעוֹת אֲשֶׁא וּבִשָּׁם אֶ-דָּנִי אֶקְרָא. נִדְרִי לֹא-דָנִי אֲשַׁלֵּם נִגְדָה נָא לְכָל עַמּוֹ. יָקָר בְּעֵינֵי אֶ-דָּנִי הַמּוֹתָה לַחֲסִידָיו. אֲנָא אֶ-דָּנִי כִּי אֲנִי עֹבְדֶךָ, אֲנִי עֹבְדֶךָ בְּן אֲמֻתָּךְ, פִּתְחֵת לְמוֹסְרִי. לֵךְ אֲזַבַּח זֶבַח תּוֹדָה וּבִשָּׁם אֶ-דָּנִי אֶקְרָא. נִדְרִי לֹא-דָנִי אֲשַׁלֵּם, נִגְדָה נָא לְכָל עַמּוֹ. פְּחָצוֹת בֵּית אֶ-דָּנִי, פְּתוּכִי יְרוּשָׁלַיִם. הַלְלוּ-הּ.

הללו את אֶ-דָּנִי כָל גוֹיִם, שִׁפְחוּהוּ כָל הָאֲמִים. כִּי גִבֹר עֲלֵינוּ חֲסֵדוֹ, וְאַמֶּת אֶ-דָּנִי לְעוֹלָם. הַלְלוּ-הּ. הוֹדוּ לֹא-דָנִי כִּי טוֹב, כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ. יֵאמֶר נָא יִשְׂרָאֵל, כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ. יֵאמְרוּ נָא בֵּית אֶהְרֹן, כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ. יֵאמְרוּ נָא יִרְאִי אֶ-דָּנִי, כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ.

מן המצר קראתי י-ה, ענני במרחב י-ה. א-דני לי, לא אירא - מה יעשה לי אדם. א-דני לי בעזרי
 ואני אראה בשנאי. טוב לחסות בא-דני מבטח באדם. טוב לחסות בא-דני מבטח בנדיבים. כל
 גוים סבבוני, בשם א-דני כי אמילם. סבוני גם סבבוני, בשם א-דני כי אמילם. סבוני כדברים,
 דעכו כאש קוצים, בשם א-דני כי אמילם. דחה דחיתני לנפל, וא-דני עזרני. עזי וזמרת י-ה ויהי
 לי לישועה. קול רנה וישועה באהלי צדיקים, ימין א-דני עשה חיל. ימין א-דני רוממה, ימין
 א-דני עשה חיל. לא אמות כי אחיה, ואספר מעשי י-ה. יסר יסרני י-ה, ולמות לא נתנני. פתחו לי
 שערי צדק, אבא בם, אודה י-ה. זה השער לא-דני, צדיקים יבאו בו.
 אודה כי עניתני ותהי לי לישועה. אודה כי עניתני ותהי לי לישועה.
 אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה. אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה.
 מאת א-דני היתה זאת היא נפלאת בעינינו. מאת א-דני היתה זאת היא נפלאת בעינינו.
 זה היום עשה א-דני נגילה ונשמחה בו. זה היום עשה א-דני נגילה ונשמחה בו.
 אנא א-דני, הושיעה נא. אנא א-דני, הושיעה נא.
 אנא א-דני, הצליחה נא. אנא א-דני, הצליחה נא.
 ברוך הבא בשם א-דני, ברכנוכם מבית א-דני. ברוך הבא בשם א-דני, ברכנוכם מבית א-דני.
 אל א-דני ויאר לנו, אסרו חג בעבתיים, עד קרנות המזבח. אל א-דני ויאר לנו. אסרו חג בעבתיים,
 עד קרנות המזבח.
 א-לי אתה ואודה, אלהי - ארוממך. א-לי אתה ואודה, אלהי - ארוממך.
 הודו לא-דני כי טוב, כי לעולם חסדו. הודו לא-דני כי טוב, כי לעולם חסדו

حلل هگادل, سرود شکر و ستایش

عبارت عبری "כי לעולם חסדו" میتواند جایگزین عبارت فارسی: "زیرا که احسان او ابدی است" شود.

خداوند را سپاس گوئید زیرا که او نیکو است	زیرا که احسان او ابدی است
سپاس گوئید خدای خدایان را	زیرا که احسان او ابدی است
سپاس گوئید سرور سروران را	زیرا که احسان او ابدی است
به او که به تنهایی معجزات عظیم مینماید	زیرا که احسان او ابدی است
به او که آسمانها را با خردمندی بوجود می آورد	زیرا که احسان او ابدی است
به او که زمین را بر روی آبها گسترده است	زیرا که احسان او ابدی است
به او که انوار عظیم را بوجود می آورد	زیرا که احسان او ابدی است
خورشید را برای حکومت در روز	زیرا که احسان او ابدی است
ماه و ستارگان را برای حکومت در شب	زیرا که احسان او ابدی است
به او که مصریان را از طریق اول زادگانشان ضربت میزند	زیرا که احسان او ابدی است
و ایسرائل را از میان آنان خارج مینماید	زیرا که احسان او ابدی است
با دستی قوی و بازوی افراشته	زیرا که احسان او ابدی است
به او که دریای سرخ را به دو قسمت میکند	زیرا که احسان او ابدی است
و ایسرائل را از میان آن عبور داده است	زیرا که احسان او ابدی است
و فرعون و افرادش را بداخل دریای سرخ افکنده	زیرا که احسان او ابدی است
به او که ملتش را در بیابان رهبری میکند	زیرا که احسان او ابدی است
به او که پادشاهان عظیم را ضربت میزند	زیرا که احسان او ابدی است

و شاهان پر قدرت را هلاک ساخته است	زیرا که احسان او ابدی است
برای (قتل) سیخون پادشاه اموری	زیرا که احسان او ابدی است
و برای اوگ پادشاه باشان	زیرا که احسان او ابدی است
و سرزمینشان را به میراث داد	زیرا که احسان او ابدی است
میراثی به خادمش اسرائیل	زیرا که احسان او ابدی است
که ما را به هنگام ذلالت بیاد آورد	زیرا که احسان او ابدی است
و ما را از دست دشمنانمان رهائی بخشید	زیرا که احسان او ابدی است
به همه موجوداتش نان میدهد	زیرا که احسان او ابدی است
سپاس گوئید خدای آسمانها را	زیرا که احسان او ابدی است

جان هر موجود زنده ای نام تو را متبارک میدارد ای خداوند خدای ما و روح هر مخلوق زنده ای یاد تو را همواره پرافتخار و ارجمند میدارد ای پادشاه ما، از ازل تا ابد تو هستی خدا و جز تو ما پادشاه و رهائی بخش و ناجی دیگری نداریم تا ما را نجات دهد، رهائی بخشد و جواب گوید و در تمام اوقات عذاب و تنگدستی بر ما رحم نماید. ما پادشاه دیگری جز تو نداریم که مددکار و حامی ما باشد.

خدای اولین ها و آخرین ها، خدای کل مخلوقات، سرور تمامی نسلها که با تمام ستایش ها مدح شده است، که جهانش را با مهربانی و مخلوقاتش را با ترحم رهبری میکند، و خداوند خدا حقیقت است، چرت نمیزند و بخواب نمیروند، او که خفتگان را بر میخیزاند و خوابان را بیدار میکند، مردگان را حیات می بخشد و مریضان را شفا میدهد، نابینایان را بینا میکند و خمیدگان را راست میگرداند، لاله را گویا میکند و اسرار نهفته را بر ملا میسازد و تنها تو را سپاس میگوئیم.

و اگر دهان ما مثل دریا مملو از سرود میبود و زبانمان مملو از سرور مثل امواج بیشمارش و لبانمان مملو از ستایش مثل پهناوری افلاک، و چشمانمان همچون نور خورشید و ماه و دستهایمان گسترده مثال بالهای عقاب در آسمان و پاهایمان چابک همچون آهو، باز هم قادر نبودیم که یک در هزاران هزار و دهها هزار از احسانهای تو و معجزات شگفت انگیزی که برای ما و اجداد ما نمودی تو را سپاس گفته، ای خداوند خدای ما، و نامت را ای پادشاه ما متبارک بداریم. در ایام قدیم ای خداوند خدای ما تو ما را از مصر نجات دادی و از خانه بردگی خلاص نمودی. تو در زمان قحطی به ما روزی دادی و در زمان سیری ما را حمایت نمودی. تو ما را از شمشیر درجهاندی و از طاعون نجاتمان دادی و از امراض مهلک و بیشمار رهائیمان دادی، تا کنون مرحمت تو یاور ما بوده و احسان تو ما را ترک ننموده است.

به این جهت اعضائی که در بدن ما تقسیم نمودی و روح و روانی که در بینی ما دمیدی و زبانی که در دهان ما گذاشتی - آنها همگی تو را سپاس گفته و نام تو را ای پادشاه ما تا ابد متبارک ساخته و ستایش نموده و تجلیل نموده و آنرا خواهند خواند. زیرا هر دهانی تو را شکر خواهد گفت و هر زبانی تو را مدح خواهد گفت و هر چشمی در انتظار تو است و هر زانوئی در برابر تو خم میشود و هر قامتی در مقابل تو تعظیم میکند و قلبها ترس تو را خواهند داشت و تمامی وجود نام تو را خواهند خواند. همانطوریکه گفته شده: تمامی استخوانهایم خواهند گفت «ای خداوند کیست همانند تو؟» تو فقیر را از چنگ قوی تر از او نجات میدهی و بی چیز و ضعیف را از دست کسی که از او میدزدد. تو ندای نادار را خواهی شنید و به فریاد بیچاره

گوش فراخواهی داد و نجاتش خواهی داد. همانطوریکه نوشته شده: ای عادلان شادی کنید با خداوند و ای راه راست روندگان مدح و ستایش از آن شماس.

با دهان درستکاران تجلیل خواهی شد
و با لبان عادلان متبارک خواهی شد
و با زبان پرهیزکاران تقدیس خواهی شد
و در نزد مقدسان تمجید خواهی شد

در دهها هزار اجتماع ملت تو خاندان اسرائیل، زیرا چنین است وظیفه تمامی مخلوقات نسبت به تو خداوند خدای ما و خدای پدران ما، که شکر گویند، مدح نمایند، ستایش کنند، تجلیل نمایند، والا دارند، تمجید نمایند و ابدی دانند حتی بالاتر از گفته ها و سرودها و ستایش های خادم و منتخبت داوید بن ایشای. و نامت این چنین برای ابد ستایش خواهد شد ای پادشاه ما خداوند شاه بزرگ و مقدس آسمانها و زمین. زیرا ای خداوند خدای ما و خدای پدران ما برای ابد در خور تو است سرود و ستایش، تجلیل و آواز، قدرت و حکومت، ابدیت، عظمت، توانائی، تمجید و شکوه، تقدس و سلطنت، تبرک و شکرگزاری به نام عظیم و مقدس تو، و تا به ابد تو هستی خداوند.

יְהִלְלוּךָ אֱ-דָנִי אֱ-לֹהֵינוּ כָּל מַעֲשֶׂיךָ, וְחִסְדֶּיךָ וְצַדִּיקִים עוֹשֵׂי רְצוֹנְךָ, וְעַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, בְּרָנָה יוֹדוּ וְיִבְרְכוּ וְיִשְׁבְּחוּ וְיַפְאֲרוּ אֶת שֵׁם כְּבוֹדְךָ. כִּי לָךְ טוֹב לְהוֹדוֹת וּלְשַׁמֵּךְ נֶאֱחָה לְזִמְרָה, וּמַעֲלֹם וְעַד עוֹלָם אֲתָה אֵל: בְּרוּךְ אַתָּה אֱ-דָנִי מֶלֶךְ מְהֻלָּל בַּתְּשׁבָחוֹת.

پیاله چهارم را با تکیه دادن به آرنج چپ مینوشیم و بعد از آن براخای زیر را میخوانیم.

متبارک هستی تو ای خداوند خدای ما پادشاه عالم برای درخت مو و برای میوه درخت مو و برای محصول زمین و برای سرزمین مطلوب و خوب و وسیعی که با رضای خود به میراث به پدران ما دادی تا از میوه آن بخورند و از خوبی های آن سیر شوند. رحم داشته باش ای خداوند خدای ما بر ما و بر ملت اسرائیل و بر شهرت یروشالیم و بر کوه صیون جایگاه عزت و بر مذبح خود و بر عبادتگاه خود. و یروشالیم شهر مقدس را بزودی در ایام ما بساز. و ما را بداخل آن بالا آورده و ما را در ساختن آن شادمان ساز. و ما تو را بخاطر آن متبارک خواهیم داشت با تقدس و با پاکی (و باشد رضای تو در اینکه در این روز شبات بما قدرت "آسودگی خیال" دهی) و ما را در این جشن مصاها شادمان سازی، در این روز خوب اجتماع مقدس زیرا تو خوب هستی و به همه احسان میکنی و ما تو را ای خداوند خدای ما برای سرزمین و برای میوه درخت مو سپاس میگوئیم.

متبارک هستی تو ای خداوند برای سرزمین و برای میوه درخت مو.

נרצה

امیدواریم که رسوم این شب را بخوبی انجام داده باشیم و مورد رضایت خداوند قرار گرفته باشد.

לְשָׁנָה הַבָּאָה בִּירוּשָׁלַיִם